

2. De Fusie van de Wateringen in ons Gebied.

*****

Naar aanleiding van de Koninklijke Besluiten van 11 juli 1977, werden op 27 en 28 februari 11. twee nieuwe Polders opgericht: de Zwinpolder en de Damse Polder.

Onder de naam Damse Polder werden op de rechterkant van de Damse Vaart (richting Brugge-Sluis) tot één Watering samengevoegd: de Watering van den Brouck, de Polder van Stampaertshoeke, de Sint-Jobspolder, de Maldegemse Polder, de Watering Moerkerke-noord-over-de-Lieve, de Watering Moerkerke-zuid-over-de-Lieve, de Polder Pad-depoel-Valeemoerassen, het Belgisch gedeelte van de Polder van Middelburg.

Op de linkerkant van de Damse Vaart werden gefusioneerd onder de naam Zwinpolder: de Watering van Valkaertsgote, de Watering van Greveninge, de Watering van 's Heer Baselishoek, de Watering van Romboutswerve, de Watering Eyensluis-Groot Reigaertsvliet en het Belgisch gedeelte van de Godefroot-Burkelpolder.

Deze fusies worden gemotiveerd, niet door de slechte werking of tekortkomingen van de oude Wateringen, maar door het feit dat een degelijke waterbeheersing met inbegrip van bemaling, sanering en verdediging tegen overstroming, een meer rationele samenwerking vereist, zowel op financieel als op administratief en technisch vlak.

Het bestuur van elk dezer nieuwe Wateringen zal bestaan uit de Algemene Vergadering en uit het Dagelijks Bestuur, dat telkens uit negen Gezworenen zal bestaan, waaronder de Dijkgraaf en de Adjunkt-Dijkgraaf. De Polderbesturen zullen een Ontvanger-Griffier aanstellen.

Voor de Damse Polder zijn de 9 Gezworenen: Breemeersch uit Lapscheure (Dijkgraaf), Cherlet uit Moerkerke (Adjunkt-Dijkgraaf), De Brabander uit Moerkerke, De Leyn uit Moerkerke, Focke uit Sint-Kruis, Timmerman uit Sint-Kruis, Vanhecke uit Middelburg, Vannevel uit Sijsele, Vertriest uit Moerkerke.

Voor de Zwinpolder zijn dat: Ernest van Caloen (Dijkgraaf), de Schietere de Lophem (Adjunkt-Dijkgraaf), Henri de Crombrughe, delle Faille d'Huyse, Dhont uit Westkapelle, Peere uit Knokke, Storms uit Assebroek, Stroef uit Dudzele, Tilleman uit Hoeke.

ooo o ooo

3. De Dulle Lieden te Brugge.

*****

Op zondag 29 januari 1978 waren ongeveer 30 leden van onze Kring samengekomen in het vergaderzaaltje van de Broeders Xaveranen te Heist. Daar luisterden we naar E. H. Jozef Geldof, pastoor van Meetkerke, die onlangs zijn studie "Dulle Lieden en Vondelin-

gen te Brugge" publiceerde.

Spreker handelde over de verzorging van de krankzinnigen in de middeleeuwen. Zulke mensen werden niet als zieken beschouwd. Ze kregen dus geen geneeskundige, maar wel sociale hulp. De gemeenschap moest voor hen zorgen. Aangezien de waanzin veelal als een duivelse bezetenheid beschouwd werd, zocht men de voorspraak van bepaalde heiligen te bekomen. Men trok op bedevaart naar de H. Dimpna te Geel, de H. Hermes te Ronse, of St. Hubertus in de Ardennen.

De ongevaarlijke zwakzinnigen werden thuis verpleegd of bij partikulieren uitbesteed. Sommeige "onnozelen" dienden als narren of als grappenmakers. In de 14e eeuw begon Brugge de verzorging van de gevaarlijke krankzinnigen te organiseren. Het godshuis van Volden in de Boeveriestraat, werd ingericht om de "dulle lieden" op te nemen. De stad onderhield de onbemiddelde zieken, en deed beroep op de openbare liefdadigheid. Daarom werden gekken in de processies meegevoerd. De rijke families betaalden zelf de onderhoudskosten.

De patiënten werden in 1600 overgebracht naar het pelgrimshuis, dat de Broeders van St. Juliaan in de Boeveriestraat bezaten. Voordat een geesteszieke in het tehuis opgenomen werd, ging de Meester van St.-Juliaan de zieke bezoeken. Hij onderzocht de aard van de ziekte, en de financiële toestand van de familie. Anderzijds bestonden er een aantal kleinere, private tehuizen die krankzinnigen verpleegden.

Schrijver heeft een paar hoofdstukken gewijd aan de verzorging van de zieken. Daar men heel weinig wist over de oorzaak van de geestesstoornis, was het niet gemakkelijk de gevallen te differentiëren. De vele symptomen werden met allerlei namen aangeduid. Naarmate men enig inzicht in het ziektebeeld kreeg, verbeterde de pharmaceutische verzorging.

De Franse Revolutie bracht alle inrichtingen van zieken- en armenzorg onder één beheer, nl. de Commissie voor Openbare Onderstand (COO, nu OCMW). De congregatie van de Broeders van St. Juliaan werd afgeschaft. Men benoemde Sebastiaan Canneel tot directeur van het instituut in de Boeveriestraat. Nieuw personeel werd in dienst genomen. IN 1835 richtte kanunnik Carton in het Spermalieklooster een school voor blinden in. Ondertussen stichtte kan. Maes een congregatie van Zusters, belast met de verzorging van geesteszieken. Deze Zusters bouwden in 1910 te St.-Michiels het instituut voor hun vrouwelijke patiënten. De Broeders van Liefde richtten in 1930 te Beernem een eigen tehuis op, en brachten de mannelijke geesteszieken van de Boeveriestraat naar daar over.

Uiteraard heeft E.H. Gheldof alleen de belangrijkste zaken uit zijn studie aangehaald. Over die feiten onderhield hij ons op een zeer vlotte manier. Daarna beantwoordde hij graag de vragen en bedenkingen van de aanwezigen. Hij moge onze beste dank aanvaarden voor deze interessante zondagnamiddag.